

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudce JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a soudce Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.F.**, narozen ..., bytem ..., *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2016 č.j. DSH/5350/16**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2016 č. j. DSH/5350/16, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk ze dne 29. 3. 2016 č. j. DOP/5857/2016-SDP2/ MÚ/DOP/3222/15, kterým byla žalobci dle ust. § 125f odst. 3 za využití ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) uložena pokuta ve výši 1.500 Kč za spáchání správního deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dále byla žalobci v souladu s ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. ve spojení s vyhláškou Ministerstva vnitra ČR č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit paušální náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

K porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích došlo dne 13. 6. 2015 v 15:23 hod. v Nepomuku na vozovce pozemní komunikace Plzeňské ulice, v prostoru domu č.p. 238, ve směru jízdy k Českým Budějovicím tak, že neznámému řidiči s vozidlem tov. značky Fiat, RZ ..., s rychloměrem typu Traffipax – TraffiPhot III SR bylo změřeno překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/hod.

II. Žaloba

Žalobce v první řadě namítal, že správní orgán neprovedl dostatečné kroky ke zjištění osoby řidiče. Přestože žalobce totožnost řidiče vozidla správnímu orgánu sdělil, ten nesprávně věc odložil a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Správní orgán měl žalobce předvolat k podání vysvětlení, přičemž takto měl postupovat i ve vztahu k oznámenému řidiči.

Žalobce dále namítal, že pokud správní orgán rozhodoval na základě skutečností, které jsou mu známy z úřední činnosti, měl konkrétně uvést, z jaké činnosti jsou mu tyto skutečnosti známy. Toto však správní orgán neuvedl a ani ze správního spisu není zřejmé, z jakého jiného řízení (z jaké úřední činnosti) je správnímu orgánu osoba označeného řidiče, pana K., známa. Tvzení správního orgánu je tak účelové a ničím nepodložené.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup krátil žalobce na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (ust. § 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (ust. § 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě ust. čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobce dále uvedl, že k předmětnému přestupku nemohlo dojít, jelikož v místě, kde bylo vozidlo měřeno, je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 70 km/hod. Pokud by bylo vedeno ústní jednání, tato skutečnost by na něm byla namítnuta. Jestliže se tedy řidič nedopustil přestupku, nemohl se ani žalobce dopustit spáchání správního deliktu provozovatele vozidla.

Žalobce měl dále za to, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy.

Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, stejně tak jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření ze dne 29. 8. 2016 se žalovaný vyjádřil k jednotlivým námitkám žalobce. K námitce, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, žalovaný uvedl, že sdělený řidič, pan P.K., nar. ..., bytem ..., měl být předvoláván k podání vysvětlení opakovaně a zároveň měl být žalobce před tím, než správní orgán přestupek odložil upozorněn, že jím sdělený řidič nebude akceptován, aby mohl doložit další důkazy. Žalovaný má za to, že byly učiněny dostatečné kroky ke zjištění nezjištěného řidiče v době přestupku. Žalovaný dále zastává názor, že nebylo povinností správního orgánu předvolávat žalobce a upozorňovat jej na další postup v řízení. Žalobce ve výzvě sdělil, kdo dle něj řídil vozidlo a pokud chtěl svoje tvrzení něčím podložit, bylo to plně v jeho zájmu a současně na jeho uvážení a pokud by tak učinil, správní orgán by se jeho podklady zabýval. Pokud žalobce hodlal předkládat důkazy, měl tak učinit o své vůli a nevolit vyčkávací procesní taktiku. Žalovaný se neztotožňuje ani s námitkou, že pokud správní orgán chtěl rozhodovat na podkladě skutečností známých z úřední činnosti, byl konkrétně povinen uvést, z jaké činnosti jsou mu tyto skutečnosti známy. Správní orgán I. stupně provedl ve věci dokazování, jehož se žalobce nezúčastnil, přestože byl o termínu jeho konání řádně vyrozuměn. V rámci dokazování byla jako důkaz provedena část spisové dokumentace ve věci přestupku nezjištěného řidiče sp. zn. MÚ/DOP/3226/15, o kterou je napadené rozhodnutí, co do účelovosti sdělené osoby řidiče, opřeno. Odvolací správní orgán má za to, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno po splnění zákonné podmínky, kdy před vlastním zahájením byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, které považuje žalovaný za zcela dostatečné. K námitce žalobce k nutnosti nařídit ve věci řízení o správním deliktu ústní jednání žalovaný uvedl, že má za to, že je v řízení o správních deliktech pro zachování práv účastníka řízení plně dostačující provedení dokazování mimo ústní jednání tak, jako tomu bylo v případě žalobce. Tento názor žalovaný opírá o závěry Krajského soudu v Plzni a Nejvyššího správního soudu. K žalobcem namítané neústavnosti právní úpravy institutu správního deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se podrobně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 73/2016 ze dne 16. 6. 2016, přičemž neshledal vážný důvod pochybovat o ústavnosti předmětné právní úpravy.

Závěrem žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání, žalovaný i žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., a proto soud nenařizoval jednání ve věci samé.

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Podle ust. § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při posouzení věci vycházel soud především z následujících zákonných ustanovení:

Dle ust. **§ 125f odst. 1** zákona o silničním provozu platí: „*Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“

Dle ust. **§ 10 odst. 3** citovaného zákona pak platí: „*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“

Dle ust. **§ 125f odst. 4** citovaného zákona platí, že: „*Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*“

Dle **§ 66 odst. 3 písm. g)** zákona o přestupcích *správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*

Soud žalobu **shledal nedůvodnou.**

Zdejší soud při rozhodování ve věci vycházel z právně významných skutečností vyplývajících ze správního spisu.

Součástí správního spisu je odevzdání přestupku podle ust. § 58 odst. 3 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., ze kterého vyplývá, že dne 13. 6. 2015 v 15:23 hodin bylo zaznamenáno automatizovaným technickým prostředkem - rychloměrem typu TPH III-SR vyr. č. 593-100/60867 na pozemní komunikaci v obci Nepomuk, ul. Plzeňská u domu č. p. 238, směr České Budějovice překročení maximální dovolené rychlosti motorového vozidla registrační značky RZ ... V měřeném úseku je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/hod. Vozidlu byla v tomto úseku naměřena rychlost 66km/h, po odečtení povolené tolerance chyby měřidla 63km/h. Vozidlo tak překročilo dovolenou rychlost o 13 km/h. Dále

je součástí správního spisu dokumentace k přestupku s pořízenou fotografií předmětného vozidla, z níž je dobře seznatelná poznávací značka vozu. Následně byl žalobce jakožto provozovatel vozidla dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzván písemností ze dne 3. 8. 2015 k uhrazení částky 750 Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Na tuto výzvu žalobce nereagoval. Žalobce byl výzvou ze dne 2. 12. 2015 vyzván na základě ust. § 60 zákona o přestupcích k podání písemného vysvětlení, konkrétně ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Žalobce podáním ze dne 22. 12. 2015 prostřednictvím svého zmocněnce, společnosti FLEET Control, s.r.o., IČO 24149322, se sídlem Smetanovo nábř. 327/14, Praha 1, sdělil, že vozidlo řídil pan P.K., nar. ..., bytem ... Správní orgán zaslal následně dne 13. 1. 2016 panu P.K. výzvu k podání písemného (event. ústního) vysvětlení ve věci podezření ze spáchání přestupku, především pak ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Dne 22. 2. 2016 pan K. správnímu orgánu sdělil, že vozidlo v inkriminovaný den řídil on, a že se k přestupkovému jednání doznává.

Dne 25. 2. 2016 správní orgán dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích věc odložil. Správní orgán v záznamu o odložení věci uvedl, že neuvěřil tvrzení, že P.K. vozidlo skutečně řídil, pokládal ho za nevěrohodné a účelové, a to z následujících důvodů. Správním orgánem bylo vedeno další řízení o správním deliktu z téhož dne, tj. dne 13. 6. 2015 v době 15:27 hodin na stejném místě, kde došlo opět k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, avšak s jiným vozidlem. V obou těchto případech vystupoval jako zmocněnec provozovatele vozidla společnost FLEET Control, s.r.o., a i v druhém případě byl jako řidič v době přestupku uveden pan P.K. a i ve druhém případě obdržel správní orgán I. stupně doznání pana P.K., že vozidlo řídil, avšak odmítl k tomuto vypovídat. Správní orgán uvedl, že v obou těchto případech došlo s různými vozidly odlišných provozovatelů, z různých částí České republiky, v krátkém časovém úseku (rozmezí čtyř minut), na stejném místě, k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci Nepomuk. Z fotodokumentace k uvedeným případům ze dne 13. 6. 2015 lze dovodit, že se nejedná o totožného řidiče. Při podrobnějším zkoumání má totiž jeden řidič viditelně porostlou tvář vousy, kdežto druhý je nemá, rysy spodní části obličeje jsou na první pohled rozdílné (kulatá a špičatá brada) a dále má každý jiné oblečení - jeden řidič má tričko s límečkem do rozhalenky, kdežto druhý má tričko bez límečku, ke krku, bez rozhalenky. Představa, že by se řidič vozidla, který projel měřeným místem v 15:23 hod v obci Nepomuk, stihl během čtyř minut nějakým způsobem přemístit zpět na začátek obce, přitom provést výše uvedené změny na své osobě, nasednout do jiného vozidla, zařadit se s tímto do silničního provozu a znovu projet v 15:27 hod s překročením nejvyšší dovolené rychlosti měřeným místem, je podle názoru správního orgánu zcela absurdní.

Správní orgán zahájil oznámením ze dne 25. 2. 2016 řízení o správním deliktu, ve kterém byl žalobce poučen o možnosti účastnit se provádění důkazů mimo ústní jednání dne 14. 3. 2016. Součástí spisu je dále protokol o provedení důkazu mimo ústní jednání ze dne 14. 3. 2016, ze kterého se podává, že dne 14. 3. 2016 provedl správní orgán důkazy založené ve správním spise. Žalobce se provádění důkazů neúčastnil.

Správní orgán I. stupně vydal na základě shora uvedených skutečností následně dne 29. 3. 2016 prvoinstanční rozhodnutí č. j. DOP/5857/2016-SDP2/ MÚ/DOP/3222/15, v němž uvedl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním

provozu, neboť nezajistil v rozporu s ust. § 10 odst. 3 citovaného zákona, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a rovněž povinnost zaplatit paušální náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím zástupce spol. FLEET Control, s. r. o. dne 13. 4. 2016 blanketní odvolání, které žalobce doplnil dne 26. 4. 2016. O odvolání rozhodl dne 23. 5. 2016 žalovaný, když rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

K samotným žalobním námitkám soud uvádí následující. K námitce žalobce, že správní orgán neprovedl dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku, soud konstatuje, že tuto námitku shledává nedůvodnou. Dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že: *„Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“* Dále dle ust. § 125f odst. 4 citovaného zákona platí, že: *„Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“* Ze shora uvedeného vyplývá, že podmínkou pro to, aby mohlo být zahájeno řízení o správním deliktu, je ze strany správního orgánu povinnost učinit nezbytné kroky směřující ke zjištění osoby pachatele přestupku a zároveň musí platit, že správní orgán nezahájil řízení o přestupku a věc odložil nebo sice zahájil řízení o přestupku, avšak řízení zastavil, jelikož obviněnému z přestupku nebylo spáchání přestupku prokázáno. Otázkou tedy v daném případě je, zda byly pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce) splněny shora uvedené zákonné podmínky. Ze správního spisu je patrné, že žalobce na základě výzvy správního orgánu I. stupně podáním ze dne 22. 12. 2015 sdělil, že vozidlo v době spáchání přestupku řídil pan P.K., nar...., bytem ..., přičemž tato osoba se ke spáchání přestupku doznala v podání ze dne 22. 2. 2016. Ani přes skutečnost, že se pan K. ke spáchání přestupku doznal (a nabízelo by se tedy provést vyšetřování vůči této osobě), nelze správní orgánu vytýkat postup, při kterém nepředvolal pana K. k podání vysvětlení. Jak vyplývá z prvostupňového rozhodnutí na str. 3 a 4, správnímu orgánu I. stupně totiž byla známa z řízení vedeném u správního orgánu pod sp. zn. MÚ/DOP/3226/15 skutečnost, že téhož dne 13. 6. 2015 v 15:27 hodin na stejném místě došlo ke stejnému porušení pravidel silničního provozu avšak jiným motorovým vozidlem, přestože řidič vozidla měl být totožný, tj. pan P.K. Soud souhlasí s úvahou správního orgánu o účelovosti a nevěrohodnosti sdělení totožnosti řidiče vozidla, kterým by měl být pan P.K. Na první pohled je totiž z fotografií pořízených v 15:23 hodin a v 15:27 hodin patrné, že osoba řidiče je rozdílná. Osoba řidiče se liší jednak tvarem spodní části obličeje (jeden má kulatější tvar obličeje, kdežto druhý má spíše špičatou bradu), jednak vousy (jeden má zarostlou bradu a druhý nikoli) a jednak oblečením. Jeden řidič má totiž oblečené tričko s límečkem, které má rozhalené, a druhý má obyčejné tričko s kulatým výstřihem. Z důvodu krátké časové prodlevy mezi oběma spáchanými přestupky (cca 3 minuty) nelze usuzovat, že by se řidič po projetí radarem měřeného úseku převlékl, vrátil by se zpět před měřený úsek, vyměnil by vozidlo, se kterým by vzápětí rovněž spáchal přestupek. I kdyby se tyto úkony daly během necelých 4 minut prakticky zvládnout, jeví se toto počínání řidiče jako zcela nelogické. Jelikož správní orgán neměl žádné jiné indicie ohledně možného

pachatele přestupku a pana K. jako možného pachatele vyloučil, nezbyvala správnímu orgánu jiná možnost, než věc dle ust. § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu odložit. Podle názoru soudu tím byla splněna podmínka ust. § 125f odst. 4 písm. a) č. 361/2000 Sb., tedy že byl správní orgán oprávněn projednat správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona, neboť učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a poté věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Správní orgán tak ve vztahu k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla postupoval zákonným způsobem.

Soud shledal rovněž jako neopodstatněnou argumentaci žalobce, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání. Při posouzení důvodnosti této námitky (při vědomí, že žalobce jako obviněný ze správního deliktu má obdobná práva jako obviněný z přestupku nebo trestného činu) je nutné vycházet z toho, že se správní řízení obecně řídí zásadou písemnosti vyjádřenou v § 15 odst. 1 správního řádu, podle něhož *se jednotlivé úkony v řízení činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevyklučuje povaha věci. Jednotlivé sdělení v průběhu řízení lze vůči přítomnému účastníku řízení učinit ústně, pokud ten na písemné formě netrvá. Obsah úkonů prováděných jinou než písemnou formou se poznamená do spisu, nestanoví-li zákon jinak.* Dále pak je nutno vycházet z ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu, kde je uvedeno: „*Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.*“ V daném správním řízení prvostupňový správní orgán rozhodoval o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, u kterého není zákonem stanovená povinnost vést ústní jednání. Ve smyslu ust. § 49 odst. 1 správního řádu bylo tedy na prvostupňovém správním orgánu, aby vyhodnotil, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné. Správní orgán nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť v řízení o správním deliktu rozhodoval na základě listinných podkladů (důkazů), jež měl k dispozici. Proto, pokud jde o podklady pro rozhodnutí a ve smyslu ust. § 3 správního řádu o zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo nutné nařizovat ústní jednání ke splnění účelu řízení. Nařizovat ústní jednání nebylo nutné, resp. nezbytné, ani k uplatnění práv žalobce. Žalobce měl možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit a ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu se k nim vyjádřit. O tom byl poučen ve vyrozumění ze dne 15. 3. 2016. Ve správním řízení tak nedošlo k porušení zásady ústnosti. (obd. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016 č. j. 9 As 139/2015-30, dostupný na www.nssoud.cz)

V posuzovaném správním řízení nedošlo ani k porušení zásady bezprostřednosti. V této souvislosti soud poukazuje na § 51 odst. 2 správního řádu, podle něhož *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.* Podle § 18 odst. 1 správního řádu *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol.* Prvostupňový správní orgán vyrozuměl žalobce s předstihem o provedení (listinných) důkazů mimo ústní jednání oznámením ze dne 25. 2. 2016 č. j. DOP/3692/2016-SDP2, žalobce se k provedení důkazů

mimo ústní jednání nedostavil a správní orgán o provedeném dokazování mimo ústní jednání sepsal ve smyslu § 18 správního řádu protokol ze dne 14. 3. 2016. Současně prvostupňový správní orgán vyrozuměním ze dne 15. 3. 2016 poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil. Prvostupňový správní orgán tak ve správním řízení o správním deliktu postupoval v souladu se zásadou bezprostřednosti, proto není důvodná námitka žalobce o jejím porušení.

Nedůvodným je v této souvislosti namítané porušení čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy a čl. 38 odst. 2 LZPS. Podle čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) *každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.* Podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy *každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru, nebo pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují.* Podle čl. 38 odst. 2 LZPS *každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.* Článek 38 odst. 2 LZPS vychází z čl. 6 Úmluvy a v Listině základních práv a svobod je systematicky zařazen v hlavě páté nazvané Právo na soudní a jinou právní ochranu a vztahuje se na řízení před soudem. V daném případě postupoval prvostupňový správní orgán ve správním řízení o daném správním deliktu zcela v souladu se správním řádem, jak bylo výše uvedeno.

K námitce žalobce, že v měřeném úseku na ulici Plzeňská v Nepomuku je nejvyšší povolená rychlost 70 km/hod a nikoli 50 km/hod a nemohl tak být spáchán přestupek resp. správní delikt, ze kterého je žalobce obviněn, soud uvádí, že tuto námitku žalobce uplatnil až v řízení před soudem, avšak k prokázání této skutečnosti nenavrl žádný důkaz. Ze správního spisu vyplývá, že dne 13. 6. 2015 v 15:23 hodin bylo zaznamenáno automatizovaným technickým prostředkem na pozemní komunikaci v obci Nepomuk, ul. Plzeňská u domu č. p. 238, směr České Budějovice, překročení maximální dovolené rychlosti motorového vozidla registrační značky RZ X. Skutečnost, že v daném úseku měření rychlosti byla maximální povolená rychlost stanovena na 50 km/hod vyplývá ze záznamu o měření, který je součástí správního spisu. Soud nemá v projednávané důvod pochybovat o správnosti údaje uvedeného v záznamu o měření, a to tím spíše, že přestupek byl spáchán v obci, kde je standardně zákonem povolená maximální rychlost 50 km/hod (viz ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu). Soud má za to, že skutkový stav byl v nyní projednávaném případě správními orgány zjištěn řádně a námitka žalobce je nedůvodná.

Soud neshledal důvodnou ani poslední námitku žalobce, ve které namítal protiústavnost institutu správního deliktu provozovatele vozidla. K namítané protiústavnosti se již vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 16. 6. 2016 č. j. 6 As 73/2016-40. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že: „...*nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasté frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či o delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků*

silničního provozu) dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přeneseně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, jíž provozovatel své vozidlo svěří (culpa in eligendo). Jakkoli by řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla za jeho „špatné parkování“ [neoprávněné stání vozidla – § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] mohlo na podkladě již zmíněných Engelových kritérií spadat do tzv. trestní větve čl. 6 Úmluvy (přitom Komise pro lidská práva v rozhodnutí Duhs proti Švédsku ze dne 7. prosince 1990, stížnost č. 12995/87, vyjádřila pochybnosti, zda rozhodnutí o pokutě udělené na základě objektivní odpovědnosti dosavadnímu vlastníku vozidla za parkovací přestupek spáchaný nabyvatelem v době, kdy na něj vozidlo ještě nebylo přepsáno, vůbec spadá pod „trestní obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy), z Úmluvy a ostatně ani z Listiny základních práv a svobod (srov. čl. 40) výslovně neplyne, že by trestání, zejména pak to správní, muselo být bezvýjimečně postaveno jen na odpovědnosti subjektivní, tj. za zavinění. V klasickém trestním právu ve smyslu vnitrostátní klasifikace je to nepochybně pravidlem (nullum crimen sine culpa; nepřímě to plyne i ze zásady presumpce neviny). Avšak v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (nepřímě v podobě rozložení důkazního břemene a zakotvení skutkových či právních domněnek odpovědnosti za protiprávní jednání či stav, srov. rozsudek Salabiaku proti Francii ze dne 7. října 1988, stížnost č. 10519/83, pro další příklady viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1687 s., str. 794-795, viz též citované rozhodnutí Duhs proti Švédsku, jímž byla stížnost registrovaného vlastníka vozidla nakonec odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost s tím, že presumpce jeho neviny – navzdory absenci individualizovaného rozhodnutí o vině skutečného pachatele za parkovací delikt – dotčena nijak nebyla). V našem právním prostředí se uplatňuje tradičně již od dob c. a k. monarchie a první Československé republiky [viz Prášková, H. Základy odpovědnosti za správní delikty. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 446 s., str. 297-304, citující dílo J. Pošváře. Nástin správního práva trestního (studie o některých pojmech, zejména o vině). Praha-Brno: Orbis, 1936.]. V širším kontextu, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 Úmluvy, konkrétně práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování, ani v případě rakouské právní úpravy, založené na obdobných principech, která při automatickém zaznamenání překročení povolené rychlosti ukládá provozovatelům vozidel povinnost sdělit osobu řidiče, jejíž nesplnění je samo o sobě stíháno jako samostatný správní delikt (srov. rozsudek Lückhof a Spanner proti Rakousku ze dne 10. ledna 2008, stížnosti č. 5845/00 a 61920/00; viz též rozsudek velkého senátu ve věci obdobné britské právní úpravy O'Halloran a Francis proti Spojenému Království ze dne 29. června 2007, stížnosti č. 15809/02 a 25624/02). „Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí v návaznosti na shora zmíněné rovněž uvedl, že pokud vezmeme v úvahu, že právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na

bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání, za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu, kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit, a dokonce kdy – nad rámec nutného – podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4], a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů), není ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a zatím sporé judikatury Ústavního soudu – usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. prosince 2015) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti ob stojí. Krajský soud v Plzni se s výše uvedenými názory Nejvyššího správního soudu v otázce ústavnosti zákonné úpravy odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla plně ztotožňuje, a proto pokládá námitku žalobce za nedůvodnou.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 29. června 2017

JUDr. Václav Roučka
předseda senátu